

Sygn. akt V .2 Ka 49/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Janusz Chmiel

SSO Anita Ossak (spr.)

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 r.

sprawy:

A. B. /B./

s. P. i B.

ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 27 listopada 2014r. sygn. akt II K 321/14

Izmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

-w punkcie 2 ustala wysokość kosztów obrony z urzędu na kwotę 1596zł

(jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) plus 23% podatku Vat w kwocie 367,08zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych osiem groszy) , łącznie kwotę 1963,08zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote osiem groszy),

- w punkcie 3 zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za I instancję w kwocie 80zł (osiemdziesiąt złotych) oraz ustala wysokość wydatków na kwotę 2053,08zł (dwa tysiące pięćdziesiąt trzy złote osiem groszy);

II w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. J. kwotę

420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych

(dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. odstępuje od obciążania oskarżonego kosztami za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt V. 2 Ka 49/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014r sygn. akt II K 321/14 Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał oskarżonego A. B. za winnego tego, że w okresie od 31 grudnia 2012r. do 16 lutego 2013r. w J., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, pomógł zbyć rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego , i tak :

-w dniu 31 grudnia 2012r. w J. przy Al. (...) w lombardzie T. sprzedał biżuterię w postaci złotego łańcuszka z przywieszką o wartości 140zł,

-w dniu 14 lutego 2013r. w J. przy Al. (...) w lombardzie T. sprzedał biżuterię w postaci złotego łańcuszka, złotej bransoletki oraz dwóch złotych przywieszek o wartości łącznej 420zł,

-w dniu 16 lutego 2013r. w J. przy Al. (...) w lombardzie T. sprzedał biżuterię w postaci dwóch złotych łańcuszków oraz jednej złotej przywieszki o wartości 140zł ,

tj. występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 291 §1 kk w zw. z art. 58 § 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10zł.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o Adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. kwotę 1344zł plus 23% Vat tytułem obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wywiódł prokurator, w której zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym uznaniu, iż zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu kradzieży, co skutkowało przypisaniem mu przez Sąd I instancji jedynie paserstwa skradzionej biżuterii, podczas gdy prawidłowa analiza zeznań świadków , w tym zwłaszcza M. B. (1), M. B. (2), M. M. (1), A. W. i J. D., poparta dokumentami w postaci podpisanych przez oskarżonego umów pożyczki i zastawu, prowadzić powinna do wniosku, że oskarżony A. B. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść , a polegający na niesłusznym przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego A. B. zachodzą przesłanki opisane w art. 624 § 1 kpk, uzasadniające całkowite zwolnienie go od ponoszenia kosztów postępowania i obciążenie nimi Skarbu Państwa, podczas gdy nie przemawiają za tym ani jego sytuacja rodzinna i majątkowa, ani też względy słuszności, ponieważ oskarżony A. B. jest przebywającym na wolności bezdzietnym kawalerem, zarabiającym miesięcznie 1680zł brutto, uznanym w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji za winnego popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja prokuratora tylko w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach zasługiwała na uwzględnienie, co spowodowało, że sąd odwoławczy zmienił punkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku.

Natomiast nie ma racji skarżący twierdząc, że sąd orzekający dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, na podstawie których przypisał winę oskarżonemu w zakresie popełnienia przez niego występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w sprawie, dokonał ich rzetelnej i wnikliwej oceny, a wysnute wnioski są logicznie, prawidłowe i zbieżne ze wskazaniami doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, gromadząc kompletny materiał dowodowy, dający podstawę do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia. Tak zgromadzony materiał dowodowy został następnie poddany rzetelnej i co wymaga podkreślenia, kompleksowej analizie. Oceny wartości poszczególnych dowodów dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wykroczenia poza ramy przysługującej sądowi swobodnej oceny dowodów.

Do takiej konkluzji, jak wyżej podkreślono, prowadzi analiza pisemnych motywów skarżonego orzeczenia, w których Sąd zaprezentował tok swojego rozumowania oraz wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej podstawie waloru tego odmówił. Zaprezentowanemu tokowi rozumowania oraz wyprowadzonym wnioskom nie sposób zarzucić niespójności, sprzeczności, czy też braku logiki i braku uwzględnienia wskazań doświadczenia życiowego.

Podniesiony zatem w apelacji prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na niewłaściwej ocenie dowodów w postaci zeznań świadków M. B. (1), M. B. (2), M. M. (1), A. W. i J. D. nie mógł być uznany za skuteczny.

Sąd Rejonowy dysponując bowiem kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, dokonał na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych, które odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzeń i pozwalają na przypisanie oskarżonemu winy z art. 291 § 1 k.k. a nie z art. 278 § 1 k.k.

Argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami Sądu, bez przekonującego wskazania, jakich błędów w zakresie logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i wskazań doświadczenia życiowego, miałyby dopuścić się Sąd I instancji. Pomija także apelujący te dowody, które miał na uwadze Sąd I instancji i które stały się podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Na aprobatę zasługuje ocena wyjaśnień oskarżonego, której dokonał Sąd Rejonowy uznając, że w zasadniczej części wyjaśnienia te zasługują na wiarygodność, gdyż były logiczne, konsekwentne i spójne, w odróżnieniu do zeznań świadków M. i M. B. (2). Miał także na uwadze sąd zeznania świadków M. M. (1) i A. W., ale słusznie ocenił ich wartość dowodową jako niewielką, gdyż nie byli oni bezpośrednimi świadkami wydarzeń a informacje jakie posiadali pochodziły jedynie z relacji pokrzywdzonej i M. B. (2).

Trafnie zatem, po kompleksowej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie uznał sąd, że w sprawie brak było jednoznacznych dowodów, które w sposób nie budzący wątpliwości wskazywałyby, że oskarżony dopuścił się przestępstwa kradzieży objętej zarzutem biżuterii. Jakkolwiek z dowodów ujawnionych w sprawie wynika, iż oskarżony miał sposobność dokonania owej kradzieży, to jednak brak było bezpośrednich dowodów potwierdzających takie jego zachowanie. Słusznie natomiast ustalili i przyjął sąd, że przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na przypisanie oskarżonemu winy w zakresie popełnienia występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Argumentacja Sądu Rejonowego w tym zakresie, zawarta w uzasadnieniu jest szczegółowa i przekonująca, zatem powielanie jej przez Sad Okręgowy jest w tym miejscu bezprzedmiotowe.

Natomiast rację ma skarżący zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu, zawierającemu rozstrzygnięcie o kosztach sądowych błąd w ustaleniach faktycznych, które doprowadziły sąd orzekający do zwolnienia oskarżonego od ich poniesienia. Jak słusznie zauważył apelujący oskarżony jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu

i zarabia 1680 zł brutto (obecnie 1730 zł., jak podał na rozprawie odwoławczej). Powyższe okoliczności nie powinny prowadzić – jak to uczynił sąd – do zwolnienia go od kosztów sądowych, gdyż oskarżony jest zdolny do ich uiszczenia, choćby w ratach. Dlatego też Sąd Okręgowy, dzieląc zarzuty prokuratora w powyższym zakresie zmienił zaskarżony wyrok także w punkcie 2 i prawidłowo ustalił wysokość kosztów obrony z urzędu na łączną kwotę brutto 1963,08 zł, wliczając w tę kwotę ilość odbytych terminów rozpraw przed sądem I instancji oraz za postępowanie odwoławcze w wyniku którego uchylono pierwszy wyrok. Natomiast w punkcie 3 obciążono oskarżonego opłatą za I instancję w wysokości 80 zł, wynikającą z wymierzonej kary grzywny oraz zasądzono od niego wydatki w łącznej wysokości 2053,08 zł, na które złożyły się koszty obrony z urzędu oraz karty i karnej i ryczałtu od doręczeń.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymany został w mocy.